

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DOS PRESIDENTS

Demà tindrem a Manresa la presència de dos Presidents de la Generalitat. Un fet in-sòlit o com a mínim inèdit. Al matí, el titular, el Molt Honorable Carles Puigdemont, farà la seva primera estada per les comarques de l'interior des que va ser investit. A la tarda, vindrà el Molt Honorable Pasqual Maragall. Dos per un. Els motius que els porten a ser entre nosaltres són de tipus social i de suport als més febles. A mig matí es presenta un programa anomenat #Invulnerables adreçat a les famílies i sobretot als infants amb risc d'exclusió que conviuen entre nosaltres. Però l'acte es farà amb dues-centes persones representants del món empresarial i directius locals, Caixabanc, un representant del FC Barcelona, la Fundació Rosa Oriol i la monja Lucía Caram. No s'ha anunciat i per tant desconec si hi haurà algun contacte amb els ciutadans sense recursos i amb problemes als quals s'adreça aquest programa. Però l'acte serà un delícia per als pe-

riodistes. Observadors de mena i d'ofici, en una trobada d'aquesta mena acostuma a haver-hi poca feina perquè no s'esperen titulars d'impacte. Per tant, la tasca central és la de recollir uns talls de veu del presents més destacats, la foto de grup i poca cosa més. Per tant, hi ha temps per observar quins grups de conversa es formen abans i després. Qui és qui a cada moment, els moviments pròxims al voltant d'un nou cap de la Generalitat, els que es posaran darrere seu al moment de les declaracions als micròfons de tots colors, els diferents seguicis que hi gravitaran com planetes al voltant del sol i la posició de tots plegats. Tot això permetrà llegir rols presents i futurs de la nova administració. Els temps de conversa i distància pròxima es podran mesurar amb cronòmetre i cinta mètrica. I com que el President s'estrena, caldrà descobrir-li l'amic bagenc. Segur que en té algun i per la seva condició de periodista és més possible que sigui algú del gremi local al davant dels del seu partit. El descobrirem

aviat. I els seus coreligionaris polítics també pugnaran per ubicar-se en aquesta nova administració, tenint en compte una variable important. Tenim un govern amb dos partits i per tant hauran de conviure amb equilibri càrrecs de tots dos. Serà una jornada de molts «hemdequedars» i «jaet-trucarés». Acabat l'acte del matí, els familiars de malalts d'Alzheimer i sobretot la ment inquieta del promotor cultural Pep García sumada a la feina constant de la Rosa M. Riera comptaran amb en Pasqual Maragall per fer un cafè i una xerrada tots plegats. L'expressió, malgrat la seva malaltia i ajudat pels seus, ho porta amb molta dignitat i honor. Ja no és un animal polític i els colors partidaris que representava poc importen. Ara és un ciutadà molt destacat en el curs de la seva activitat i com a jubilat afectat per aquesta xacra que malmet la memòria (lateral en el cas dels malalts i figuradament en els familiars i amics) participa de forma regular en la conscienciació de la socie-

tat respecte d'aquest mal que afecta tantes persones. Mentre ells i tots els afectats van perdent a poc a poc les seves facultats intel·lectuals, el vàrem veure a la investidura de l'actual, una mica desubicat però buscant encara amb la mirada les complicitats dels coneguts que hi havia al seu voltant. Amb la dignitat i la tendresa que transmeten i reclamen els que no tenen bona salut. Els humans, com a gènere i com tots els mamífers i altres animals, perdem més de pressa les facultats físiques que les psíquiques. Ens fem més vells per fora que per dins. I és just que sigui així perquè el contrari, en casos com l'Alzheimer i altres demències, és (ha de ser) terrible i devastador. Encara ara, m'agradaria molt poder fer una bona xerrada amb l'home que en temps d'alcaldia de Barcelona explicava que no es reconeixia en el personatge amb la seva veu i la seva cara que mostràvem els mitjans de comunicació. A més de cert, al final haurà estat una tremenda premonició.

NOLENS ALICUI
MOLESTIAM AFFERRE

Joan Soler i Golobart

PERCENTATGES I TEMPTACIONS

Fa uns anys, un bon amic meu a qui he perdut la pista fa molt de temps em comentava l'engany que significa aplicar percentatges a segons quines coses, en segons quins àmbits i sense història previ amb el qual es pugui comparar. Ell era el propietari d'un concessionari d'una coneguda marca espanyola des de feia molt temps. Ja el seu pare n'era el titular i va passar a les seves mans quan el progenitor es va jubilar o es va morir. Actualment el concessionari ja no existeix malgrat que la marca, a la qual ara acompanyen tres o quatre de noves, continua sent el referent de l'automoció espanyola. Ell es referia, ja he dit que parlo de temps, al començament que les marques orientals, japoneses la majoria, irrompien al mercat nacional. Si ell, el meu amic, l'any anterior havia venut cent vehicles, per dir una quantitat tèdica, i aquest any havia aconseguit vendre'n cent deu, l'increment percentual era molt inferior a la marca que

l'any anterior no existia al mercat i aquest any, el primer, també n'havia venut deu. De zero a deu és un increment molt superior al de cent a cent deu, tot i vendre de més la mateixa quantitat. La queixa, relativa, tenia tota la raó. Aleshores ja s'emboïcava en llibres de cavalleria queixant-se que molta gent anava a comprar el vehicle nou fora de Manresa. Jo li explicava que els preus en altres poblacions eren molt més barats, i la gent, amb tota la legitimitat del món, comprava on li sortia més a compte. El de comprar a Manresa per «fer pàtria» com em va dir una vegada un venedor, estava, i està, totalment fora de lloc. Si el problema de percentatges l'apliquem en altres entorns, es compleix exactament la premonició i queixa del meu amic. Ara que està de moda parlar de política, tothom s'hi veu amb cor, fins i tot jo que des de fa temps em declaro antipolític, ens trobem en situacions similars. Partits vells, antics, reconeguts des de fa molts anys, estan tots, ab-

solutament tots, poc o molt, esquitxats per la xacra de la corrupció. Un ministre, un diputat, un regidor, un càrrec de confiança o molts, no hi ha partit que s'escapi del pispes de torn que té la mà més llarga del compte. L'únic que s'escapa és el principal representant del partit. Digueu-li president, secretari general, etc. Rodejat d'uns anells de seguretat que no se salta un gitano, és sempre l'únic que mai arriba a sucumbir a les proves que, sovint, enfosqueixen la seva actuació però que mai acaba per enfonsar-lo. Però al mateix temps tenim un seguit de partits de nova fornada, amb les idees d'altres ja obsolets, que com que parteixen de zero, com les marques automobilístiques japoneses, presumeixen d'estar nets de culpa, es permeten d'acusar els altres i s'erigeixen poc menys que en la nova reserva espiritual i material d'Occident. És cert que tenen tota la raó. Qui por acusar-los de lladregots si encara no han tocat els diners? El veritable tarannà de tots

aquests partits, insisteixo a dir de tots, es veurà d'aquí a uns anys quan hagin tingut l'oportunitat d'administrar quantitats de diners plens de temptacions i somnis de grandesa. No oblidem que els diners són com l'aigua. Mullen pertot arreu on passen i qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra. Els que ara comencen no valen. Farem examen de consciència d'aquí a uns temps i ja veurem les sorpreses que, negades o no, sortiran a la llum de la notícia. Desenganyeu-vos, que l'home és feble per necessitat i, per un que se salvi, la majoria som uns corruptes en potència, tot i que quedi molt correcte negar-ho per activa i per passiva, però quan s'ha d'administrar els pressupostos d'un estat, el tremolor de la consciència ens posa en evidència. I ara ja em disculpareu. Acabo de rebre una carta de l'administració i, si estic de sort i em donen un càrrec, miraré de canviar-me el cotxe, que ja fa temps que m'ho demana. Fins i tot la casa, si el càrrec ho permet.

LA COLUMNA DEL LECTOR

Oriol Gès Royo

MANRESA

JULIOL DEL 2017

Al primer paràgraf de la pàgina 32 del programa electoral de Junts pel Sí s'especifica que el procés conclourà un cop passats 18 mesos de les eleccions del 27-S. Ens asseguruen que al març del 2017 Catalunya ja serà un nou Estat independent. Tenint en compte els tres mesos que JxS i la CUP han malgastat per negociar el nou govern autonòmic, podem iniciar el compte enrere dels 18 mesos a partir del 10 de gener del 2016. El resultat, essent generosos: juliol del 2017. El President Puigdemont, en la primera entrevista concedida per TV3, deixà ben clar que la victòria independentista del 27-S era nítida i inequívoca, un mandat que s'havia de complir. El poble els va votar perquè fessin la independència tal com deien al seu programa electoral. No poden no fer-ho.

En cas de tornar a incomplir la seva paraula, ja seria la quarta vegada que els mateixos agents polítics endarrerissin l'assoliment d'un Estat independent per a Catalunya. La primera fou del 2012 al 2013, quan van tardar un any per escollir la data i la pregunta del referèndum. La segona, del 2013 al 2014, ens van prometre que aquella data i pregunta servirien per un referèndum legal –dins de la nova legalitat catalana– i vinculant sobre la independència, per acabar sent un trist procés participatiu. La tercera, fou la promesa d'unes eleccions plebiscitàries abans de les eleccions municipals del maig del 2015. També van fallar. Ara ens allarguen el procés, de forma innecessària, 18 mesos més. «A la quarta no falla», em digué fa pocs dies un reconegut independentista manresà. Pel meu país no vull uns polítics mediocres que fallen més que una escopeta de fira. Tot aquell independentista que justifiqui el possible no-compliment dels 18 mesos passarà a ser un obstacle per a l'alliberament de Catalunya. Ja no valdran més excuses per no exercir la sobirania i declarar la independència. El món veurà que, en el fons, Catalunya no vol la independència sinó el que vol és manifestar-se per ella sense assolir-la mai. Com digué Heribert Barrera al 2011, «tenim pressa!». Ell i tants altres patriotes no pogueren veure en vida el seu país lliure. Pels que ja no hi són, pels que hi som i pels que hi seran: al juliol del 2017 hem d'esdevenir un Estat independent.